

Sygn. akt VI U 372/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant stażysta Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy H. G.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem H. G.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

z dnia (...)roku, Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 372/15

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia (...)roku Miejski Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. (dalej jako: (...)) zaliczył H. G. do osób niepełnosprawnych z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, ze względu na przyczyny o symbolach 11-I i 05-R. W orzeczeniu tym (...) wskazał również w pkt. 9, że H. G. nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym. Od tego orzeczenia (...) H. G. wniosła odwołanie, w którym wskazała na konieczność przyznania jej karty parkingowej. W wyniku rozpoznania odwołania, Wojewódzki Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności (dalej jako: (...)) orzeczeniem z dnia (...)roku, nr (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...) z dnia (...)roku. W uzasadnieniu swego orzeczenia (...) podał, że u H. G. nie stwierdzono znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się, wobec czego nie jest zasadnym przyznania jej prawa do karty parkingowej.

(orzeczenie (...) z dnia (...). oraz orzeczenie (...) z dnia (...). – akta (...))

Od powyższego orzeczenia (...) z dnia (...)roku H. G. wniosła odwołanie, w którym wniosła o jego zmianę w części, w jakiej odmówiono jej prawa do karty parkingowej, tj. co do pkt. 9 orzeczenia o niepełnosprawności. W uzasadnieniu swego stanowiska odwołująca wskazała, że doszło u niej do pogorszenia stanu zdrowia, co jest związane z jej chorobą nowotworową, która powoduje stałe upośledzenie jej narządu ruchu, pogłębiające się ze względu na powstające zwyrodnienia stawów.

(odwołanie – k. 1 – 5)

W odpowiedzi na odwołanie, (...) wniósł o jego oddalenie, powtarzając swoją argumentację zawartą w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia.

(odpowiedź na odwołanie – k. 11 – 11 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. G. miała w 1992 roku rozpoznanego czerniaka skóry podudzia, który został wycięty operacyjnie. W 2007 roku z kolei rozpoznano u niej nowotwór złośliwy prawego gruczołu piersiowego, w kwietniu 2008 roku została poddana operacji radykalnej mastektomii. W następstwie wycięcia węzłów chłonnych prawego dołu pachowego dochodziło u odwołującej okresowo do obrzęku limfatycznego prawej kończyny górnej.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii – k. 47 – 47 verte, opinia biegłego z zakresu onkologii – k. 104)

Odwołująca jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, jednak jej niepełnosprawność nie skutkuje znacznymi ograniczeniami w jej możliwości poruszania się. H. G. chodzi bez pomocy kul, bez utykania, ma prawidłowe zakresy ruchomości stawów kończyn dolnych i kręgosłupa.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii – k. 47 – 47 verte i k. 147, opinia biegłego z zakresu onkologii – k. 104)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych z zakresu ortopedii (k. 47 – 47 verte i k. 147) oraz onkologii (k. 104), którzy to biegli zgodnie orzekli, iż odwołująca nie ma znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się. Opinie biegłych są fachowe i rzeczowe. Sąd miał również na uwadze, iż biegły z zakresu ortopedii odniósł się także merytorycznie i przekonywująco do wszelkich zarzutów do jego opinii podniesionych przez odwołującą oraz przeanalizował dodatkową dokumentację medyczną dostarczoną w toku rozprawy przez H. G..

Zdaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. W przedmiotowej sprawie przekonanie odwołującej o jej stanie zdrowia wynika jedynie z jej subiektywnego przekonania nie popartego żadnymi dowodami.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 157).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest kwestia spełniania przez H. G. przesłanek do przyznania karty parkingowej.

Zgodnie z regulacją z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (t.j. - Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137, ze zm.), kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Jak wynika z powyższej regulacji są dwie przesłanki przyznania karty parkingowej:

- pierwszą jest zaliczenie danej osoby do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym lub znacznym,
- drugą zaś jest stwierdzenie u tej osoby znacznie ograniczonych możliwości jej samodzielnego poruszania się.

Odnośnie pierwszej z wyżej wskazanych przesłanek należy zauważyć, że odwołująca orzeczeniem (...) z dnia (...)roku została zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym. Jednocześnie orzeczenie to w tym zakresie nie było przez odwołującą kwestionowane. Tym samym należy uznać, iż pierwsza z przesłanek przyznania osobie niepełnosprawnej karty parkingowej jest w niniejszej sprawie spełniona.

Znaczne ograniczenie możliwości samodzielnego poruszania się to przesłanka, której spełnienie powinno być oceniane przez osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, stąd też Sąd w toku niniejszego postępowania powołał dwóch biegłych różnych specjalności (ortopeda traumatolog oraz onkolog) którzy zgodnie orzekli, że stan zdrowia odwołującej, jakkolwiek uzasadnia zaliczenie jej do osób niepełnosprawnych w umiarkowanym stopniu, nie wskazuje jednak na znaczne ograniczenie jej możliwości samodzielnego poruszania się. Stąd też w ocenie Sądu brak jest spełnienia tej przesłanki przyznania karty parkingowej osobie niepełnosprawnej.

Reasumując, nie została spełniona jedna, ww. przesłanka z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym, zaś przyznanie karty parkingowej jest możliwe tylko przy łącznym spełnieniu ww. dwóch przesłanek. Oznacza to więc, że odwołującej nie przysługuje prawo do karty parkingowej.

Z uwagi na powyższe, odwołanie H. G. jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z w/w przepisami.